

רע"פ 7381/23 - עבד אל מונעם אבו גאמע נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7381/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

עבד אל מונעם אבו גאמע

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ג 41733-02-23 מיום 22.08.2023 שניתן על-ידי הנשיאה ר' יפה כץ והשופטים י' עדן ו-י' ייטב

בשם המבקש:

עו"ד חן אביטן; עו"ד יוסי עטון

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד הנשיאה ר' יפה-כץ והשופטים י' עדן ו-י' ייטב) בעפ"ג 41733-02-23 מיום 22.08.2023, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד סגן הנשיא א' כהן) בת"פ 11874-04-20 מיום 08.01.2023.
2. המבקש הורשע ביום 26.01.2022, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של הלנת תושב זר לפי סעיף 12ב(א)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: החוק). זאת, בגין כך שבמשך 14 שנים הלן המבקש בביתו את אשתו ששהתה בישראל שלא כדיון.
3. לאחר קבלת תסקיר מאת שירות המבחן ושמיעת טיעוני הצדדים הן ביחס לשאלת ביטול הרשעת המבקש והן ביחס לעונש הראוי לו - נגזר דינו של המבקש. בגזר הדין, בית משפט השלום מצא כי עניינו של המבקש מצוי בגדריה של הלכת כתב (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); לעיל ולהלן: הלכת כתב) לעניין

המקרים המצדיקים ביטול הרשעה, ומשכבביטל את הרשעת המבקש וגזר עליו צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

4. ערעור שהגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי - התקבל. בית המשפט המחוזי עמד בפסק דינו על חומרת מעשי המבקש, בציינו כי בהתאם להלכה הפסוקה לא היה מקום לבטל את הרשעת המבקש. בתוך כך צוין כי "לא רק שלא מדובר במקרה חריג המצדיק אי הרשעה; אלא שגם ספק אם חומרת העבירה, נסיבותיה ומשכה יכולים להצדיק אי הרשעה; ובכל מקרה, ברור שלא צפוי למשיב, שהוא בעל עסק עצמאי לעבודות מתכת, כל נזק קונקרטי מעצם ההרשעה". לגופם של דברים, בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם את העבירה שבה הורשע המבקש "נע בין 6 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 14 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית"; וגזר את עונשו בתחתית מתחם העונש - 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, וקנס בסך 5,000 ש"ח, בהתאם לעונש המינימום הקבוע בסעיף 12ב2(ג)(1) לחוק.

5. מכאן הבקשה שלפניי, שבה נטען בעיקרו של דבר, כי שגה בית משפט קמא בכך שמיצה את הדין עם המבקש. לפי הנטען, נסיבות ביצוע העבירה היו צריכות להוביל לענישה מקלה ולביטול הרשעת המבקש, בדומה לתוצאה שאליה הגיע בית משפט השלום. המבקש הוסיף וטען כי בענייננו קיימת פסיקה סותרת בערכאות הדיוניות ביחס לשאלה אם העבירה שבה הוא הורשע היא מסוג העבירות המתאימות לביטול הרשעה בהתאם להלכת כתב, וכי גם משכך קיימת הצדקה להעניק לו רשות לערער.

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות ללא צורך בתשובה, שכן היא אינה מעוררת שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור 'בגלגול שלישי' (ראו למשל: רע"פ 2644/23 עזרן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.05.2023); להלן: עניין עזרן). כך, טענות המבקש באשר לשאלה אם העבירה שבוצעה על-ידו, בנסיבות שבהן היא נעברה, מצדיקה את ביטול הרשעתו בהתאם להלכת כתב - אינן יכולות להצדיק מתן רשות ערעור. שכן, כפי שכבר נקבע בפסיקה "[...] החלטה בדבר הרשעתו או אי הרשעתו של נאשם אשר נמצא אשם בביצוע עבירה נטועה, רוב-רובה, בנסיבותיהם של אותו נאשם ושל מקרהו - זאת, בין היתר, מאחר שמדובר בחריג לכלל שמחייב את הרשעתו [...] מטעם פשוט זה, לא ניתן לסווג את המקרה דנן כמקרה שמעלה לדיון סוגיה משפטית עקרונית אשר חורגת מעניינו הפרטני של המבקש" (רע"פ 172/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.01.2021). וראו גם: עניין עזרן, פסקה 10).

7. זאת ועוד. כידוע, רשות לערער על חומרת העונש תינתן במקרים חריגים בלבד, כאשר העונש שנגזר על המבקש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה או הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 5122/23 אבו ג'אנם נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (06.07.2023)). בענייננו, חרף טענות המבקש באשר לכך שהדין מוצה עמו, לא מצאתי כי העונש שנגזר עליו עומד באמת המידה האמורה, ומשכך אין בטענות אלה כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

8. הבקשה נדחית אפוא, וממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ט בתשרי התשפ"ד (4.10.2023).

ש ו פ ט